

Ekonomik - Demokratik Mücadele ve Demokratik Kitle Örgütleri Üzerine

Haydar İLKER
MTA Enstitüsü
ANKARA

Ülkemiz Türkiye, emperyalizme her alanda (ekonomik, politik, askeri ve kültürel) bağımlıdır. 'Kapitalizm, dışa bağımlı olarak geliştiği için cılız ve güçsüzdür. Hem bundan, hemde emperyalizmin doğal müttefiki oldukları için pre-kapitalist unsurlarla ittifak yapmak zorunda kalmaktadır. Bu İttifakta belirleyici tekelci burjuvazidir ve pre-kapitalist unsurlar kapitalizmin gelişim süreci içinde tasfiye edilmektedir, fakat bu tasfiye hiçbir zaman kesin sonuca ulaşamaz.

Kapitalizmin çarpık ve dışa bağımlı gelişimi, işçi sınıfının nicel ve nitel anlamda güçsüzlüğü gibi sebeplerin sonucu batılı anlamda klasik bir burjuva demokrasiden söz etmek mümkün değildir, Demokrasinin sınırları hakim sınıflar ittifakına kadar daralmıştır, Ülkenin siyasi yapısında belirleyici olan, güçlü ve kurumsal baskı ve terördür. Baskı ve terör, yukarıdan aşağıya örgütlenmekte, her geçen gün daha da arttırılarak uygulanmaktadır. Ancak nisbi ve cılız demokratik öğeler» emekçi halkın yükselen mücadelesinin ürünleri olarak göstermelik de olsa varlığını koruyabilmiştir.

Emekçi halkımızın emperyalizme ve faşizme karşı mücadelesi büyük ölçüde kendiliğinden karakter taşımasına ve gereken boyutlara ulaşamamasına rağmen hayatın her alanında sürüyor, Hakim İttifakın gücü örgütlü olmasından, örgütlülüğün sürekli kılmasından ve bunun vasıtasıyla emekçi halkımız üzerinde baskı ve terörü uygulamasından geçmektedir. Bunun için emekçi halkımızın mücadelesi de *zorunlu* olarak Örgütlü olmalıdır.

Emperyalizme ve faşizme karşı mücadele, ideolojik, politik ve ekonomik * demokratik olmak üzere üç alanda kendini gösterir. Müca-

dele alanlarına bağlı olarak da ayrı ayrı örgütlenme biçimleri gündeme gelir.

Yazımın konusu olan ekonomik - demokratik mücadelenin ne olduğunu daha iyi anlayabilmemiz, konuya bir bütünlük getirebilmemiz için kısaca diğer mücadele biçimlerine değinmemiz gerekmektedir,

I — İDEOLOJİK MÜCADELE : Çalışanların, kendi hakları doğrultusunda kendiliğinden gelme mücadelesinin, özünde filizlenme halinde bilinci doğurduğu görülür. Ama bu yeterli değildir. Çünkü kendiliğinden gelme mücadele en fazla sendikacılık bilincine ulaşabilir. Tek başına emekçi halkların mücadelesinin rehberi olan devrimci bilince ulaşamaz.

İşte, en genel tanımıyla ideolojik mücadele, emekçi halkların mücadelesinin rehberi olan DEVRİMCİ BİLİNCİN kitlelere götürülmesi kitlelerde yaygınlaştırılmasıdır.

II — POLİTİK MÜCADELE : Çok kısa olarak, emekçi halk iktidarının kurulması mücadelesidir, Bu mücadele hayatın her alanını kucaklar ve hayatın her alanındaki memnunsuzlukları iktidara kanalize eder. Bu mücadelenin örgütlenme biçimi SİYASİ ÖRGÜTTÜR. İktidar mücadelesi de bu örgüt tarafından doğru olarak yürütülür.

Emekçi halkımızın mücadelesinde temel belirleyici POLİTİK MÜCADELEDİR ve tüm diğer mücadele biçimleri buna hizmet etmelidir.

İÜ — EKONOMİK . DEMOKRATİK MÜCADELE : En genel tanımıyla ekonomik mücadele, işgücünün daha iyi koşullarda satılması için sürdürülen kollektif mücadeledir. Bu mücadeleyi sürdürebilmek için sahip olunan haklar

demokratik haklar, bunların elde edilmesi için verilen mücadeleye de demokratik mücadeledir,

Kısaca kazanılmış olan demokratik ve ekonomik hakların korunması ve yeni hakların alınması için verilen mücadele ekonomik - demokratik mücadeledir.

Ekonomik - demokratik mücadele sınırlı bir mücadeledir, tek başına sömürüyü ortadan kaldıramaz. Bu mücadelenin basanları kalıcı değil geçicidir. Çünkü hakim sınıflar, vermek zorunda kaldıkları ekonomik ve dertokratik tavizleri en küçük fırsattan yararlanarak geriye alırlar. Dünya ve Türkiye pratikleri bunun örnekleriye doludur. Bundan dolayı ekonomik - demokratik taleplerin karşılanabilmesi ve teminat altına alınması ancak emekçi halk iktidarının kurulmasıyla mümkündür,

Su gerçeği ışığında, ekonomik - demokratik mücadilinin zorunlu olarak politik bir öz kifaftması gerektiğini vurguluyordu.

Ekonomik - demokratik mücadelenin örgütlenme biçimleri; sendikalar, dernekler, gençlik örgütleri gibi demokratik kitle örgütleridir. Bu örgütler demokrasi mücadelesi içinde, kitlelerin ekonomik - demokratik talepleri platformunda mücadele ederler. Bu örgütlerin tam anlamıyla demokratik niteliğini ülkenin bağımsızlığı için ve anti-demokratik uygulamalara karşı verdiği -mücadele belirler. Yani bu örgütlerin demokratik baskı aracı olarak görevlerini yerine getirebilmeleri için taleplerine politik bir içerik kazandırmaları gerekir.

Burada çok kısa olarak demokrasinin ne olduğuna değinmemiz gerekmektedir. Demokrasinin siyasal bir içeriği vardır, Hepimiz gayet iyi biliyoruz ki, hakim sınıf için demokrasi olan, emekçi halkımız için diktatörlüktür. Gerçek demokrasi ise emekçi halk demokrasidir.

Şu ana kadar yazılanlar ışığında artık demokratik kitle örgütlerinin nasıl olması gerektiğini kolaylıkla açıklayabiliriz.

Demokratik kitle örgütleri, önce örgütlenmediği sınıf, tabaka veya zümrenin ekonomik, demokratik, akademik haklarının almak için

bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinden soyutlamamalı, diğer demokratik kuruluşların emellerini fiilen desteklemeli, anti - emperyalist, anti , faslet ve ânti - şövenist ilkeler etrafında geniş bir birlik oluşturmalı, devrimci bilincin hitap ettiği kitle içinde yaygınlaşması için çalışmalıdır.

Bu örgütlerde bunların gerçekleşmesi için; sakter tavır olmamalı, sorunlar İkna yoluyla çözümlenmeli, ilişkiler karşılıklı saygı ve eşitlik üzerinde kurulmalı, her türlü kendini beğenmişlikten ve ahkam kesmekten kaçınılmalı ve eleştiri * Özeleştirici uygulanmalıdır.

Bu örgütlerde bütünleşmekle, tek tek maddi güçler, dağınık direnme güçleri birleştirilmiş, düzenli bir mücadele silahı haline getirilmiş olur. Böylece bu örgütler daha iyi yetişebilmemiz ve daha ileri boyutlara ulaşabilme için bir okul görevini görürler.

Demokratik kitle örgütleri heterojen yığınlar çatıları altında barındırırlar, Yani bu örgütlerde ilericiler, yurtseverler, demokratlar, sosyal demokratlar ve ayrı ayrı siyasal görüşleri benimseyen kişiler vardır. Bu örgütlerin demokratik nitelikte olması demek her türlü siyasal çizginin yönetimde söz sahibi olması demek değildir.

Demokratik olmak demek herkese bir temsilcilik vermek değildir. Bu hem olanaksızdır hemde yanlıştır. Bunun böyle yapılması örgütü baştan çalışamaz duruma düşürmek olur. En doğrusu, görüş (birliğine varmış kişilerin veya birbirine en yakın görüşü savunan kişilerin yönetimde bulunmasıdır. Yani örgüt içindeki farklı görüşlerin varlığına duyulan saygı ve azınlığın çoğunluğa uyması şeklinde beliren demokratikliği yönetimin örgütün bütününe egemen olması tamamlar.

Kısaca, genel hatlarıyla anlattığımız, demokratik kitle örgütleri tarafından sürdürülen ekonomik - demokratik mücadele, ancak ve ancak, politik mücadeleye hizmet ettiği sürece anlam kazanır. Bunun böyle yapılmaması: yani ekonomik - demokratik mücadeleyi ideolojik ve politik mücadeleden soyutlamak veya ekonomik - demokratik mücadele nasıl olsa politik mücadeleye dönüşecektir, düşüncesiyle

mücadele etmeli , fakat bu mücadeleyi halkımızın

le politik mücadeleyi ekonomik - demokratik mücadelenin peşine takmak Ekonominin batağına saplanmaktır. Bu da emperyalizmin

ekmeğine yağ sürmektir.

Emperyalizme ve faşizme karşı sürdürülebilir mücadele,
POLİTİK MÜCADELENİN BELİRLEYİCİLİĞİNDE,
bu üç mücadele biçiminin diyalektik bir bütünlük içinde
ele alınmasıyla nihai hedefine ulaşır.

f